

VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

XIX. (XXXV.) ÉVFOLYAM, 47 SZÁM 2024. NOVEMBER 23.

300 FORINT

A Szabadság

MUNKÁSPÁRT

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

Ingyenes egészségügyet!

1046.hu

isque ultrices, dolor molestie
tus est quis purus. Morbi et
Quisque in lacus vel justo
ue ac sagittis. Nullam non
arat, fringilla sed libero at

Phasellus eu congue dolor. Praesent sit amet fr
mollis odio eget laoreet tempus. Morbi diam
mus. Duis rha

or sit amet, con
rius felis susc
consectetur
Integer
metus
lacinia tincidunt, finibus
velit eleifend, finibus
gestas scelerisque

BALSZEMMEL

THÜRMER GYULA

Mi a bal szemünkkel nézünk a világra. Így sok mindent észreveszünk, amit csak a jobb szemünkkel nem látnánk. Másként is látjuk a világot, mondjuk úgy, balszemmel. Ezután minden számunkban elmondjuk, miként is látjuk az éppen esedékes eseményeket a saját politikai értékítéletünk alapján, balszemmel.

Ingyenes egészségügyet!

Jövőre 3717 milliárd forint jut az egészségügyre! – nyilatkozta a kormány. Önök szerint ez sok, vagy kevés? Bevallom, én nem tudom. Azt tudom, hogy legutóbb 38 ezer forintot fizettem az egyik magánrendelőben egy szakorvosi vizsgálatért. Az államiban ingyen lett volna, de most is várhatnék a soromra.

Ilyenkor eszembe jut, hogy volt egyszer egy szocializmus. A legfőbb érték az ember, mondtuk. A szocializmus célja pedig az, hogy mindent megadjon az ember boldogulásához: munkát, oktatást, egészségügyi ellátást.

Mindez pénzbe került akkor is. De mivel szocializmus volt, ezeket a költségeket a társadalom vállalta. Az állam a megtermelt értéktöbblet egy részét közös alapba tette, és ebből finanszírozta többek között az egészségügyet.

A pénz hol több, hol kevesebb volt, de az elosztás elve nem változott. Mindenki, miniszter és munkás, ingyenesen kapta meg az egészségügyi ellátást.

A rendszerváltás után a profit lett a cél, az ember helyett. A tőke pedig igyekezett új piacokat szerezni. Az egészségügy ilyen vonzó piac volt. Gombamód szaporodtak a privát művesszobák, a laboratóriumok és sok minden más.

Az egészségügy azonban alapvetően állami maradt, és ingyenes. A Munkáspárt 35 éves történelmének legnagyobb akciója éppen a kórházprivatizáció megakadályozása volt. Népszavazást kezdeményeztünk és 2004 decemberében közel kétmillió választó nemet mondott az egészségügy privatizálására.

Úgy tűnt, hogy a szocializmus ingyenes és állami egészségügye tovább élhet, de nem egészen így történt. A Fidesz-kormányok nem adták el a kórházakat, csak nem költöttek rájuk eleget. A kórházak eladósodtak, a várólista végtelen lett.

S itt jött a tőkés kormányok tőkés trükkje. Ösztönözték a magánegészségügy rohamos fejlesztését. Akinek volt pénze, mehetett a magánrendelőbe. Aki nem tudott fizetni, elégedetlenkedett ugyan, de nem szerveződött a tőke uralmát fenyegető erővé.

A kormány betiltotta a hálapénzt. Ettől nem lett jobb az egészségügy. A pénz, amit eddig a doki zsebébe dugtunk, most átmegegy a magánszférába, hiszen a jobb vagy gyorsabb szolgáltatásért ott fizetünk.

A kormány megpróbálta szétválasztani a két területet, de nem ment. Nincs elég orvos és ápoló, ezért az orvosok az államiból rohannak a magánba és vissza. Csak a magánrendelői fizetésből nem tudnának megélni, de a jócskán felturbózott állami fizetéssel együtt már szinte elérik a nyugati fizetéseket.

A tőke természete miatt ez a kettősség nem maradhat örök. Előbb utóbb győz a magánszféra. Itt lesz a pénz és a minőségi ellátás. Az állami ellátás pedig visszaesik egy minimumra, amit a járványok és a tömeges elégedetlenség elkerülése érdekében illik megadni az embereknek.

Ingyenes egészségügyet akarunk! Ingyenes egészségügy csak akkor lehetséges, ha ezt az állam irányítja. Ha az egészségügy ingyenes, akkor ez azt is jelenti, hogy mindenki számára hozzáférhető.

A cél nem elérhetetlen, de tenni kell érte. Az állami egészségügyet az egészségügyi piac versenyképes szereplőjévé kell tenni! Az állami egészségügy adjon jobb szolgáltatást az embereknek, az orvosoknak, ápolóknak pedig jobb fizetést, mint amit a magánszféra ad.

Ehhez az kell, hogy az állam a jelenleginél sokkal többet költjön az állami egészségügyre. Mondjuk a GDP 10 százalékát. Több pénz akkor van, ha más területek rovására az egészségügy kap több pénzt.

Honnan vegyünk el pénzt? Ágyúk, tankok helyett a kórházakra költünk! A multik támogatása helyett több pénzt az egészségügynek! Kisebbségi államapparátust, kevesebb bürokráciát, de több orvost és ápolót!

Lehet hivatkozni arra, hogy kevés a pénz, évek óta háború van, válság. De ma Magyarországon nem csak a pénzről van szó.

A jelenlegi politikai és gazdasági elit nem akar hatékony, versenyképes állami egészségügyet. Ha az állami kórház ugyanazt nyújtaná, mint a magánszféra, ki menne oda? Ha nem mennek a betegek, nincs profit.

Az ingyenes egészségügy ma sem lehetetlen. Egy tőkés kormány rájöhet magától, hogy a magánegészségügy preferálása az államival szemben egy olyan közepesen fejlett és nem túl gazdag országban, mint Magyarország sorscsapással érhet fel.

A másik lehetőség, hogy mi, a társadalom, az emberek döbentjük rá az elitet. Az Orbán-kormány 2010 óta több területen képes volt korlátozni a tőkét, és adni az embereknek. Tudták, hogy jobb elkerülni a társadalmi konfliktusokat. Tudassuk a kormánnyal, hogy az egészségügyben gyökeres változás kell. Most adjanak a népnek, amíg kérünk, ne várják meg, amíg a nép „fölkel, és nem kér, de vesz, ragad”!

Az igazi, tartós megoldás a kapitalizmustól eltérő működési elvet alkalmazó társadalom, a szocializmus megteremtése. Az ember legyen az első, ne a profit! És minél fejlettebb lesz a szocialista társadalom gazdasági háttere, annál hatékonyabban tudja majd biztosítani az ingyenes egészségügy elvét. És nem csak kivételezett köröknek, hanem az egész társadalomnak.

Kína kész együttműködni Trump elnökkel, de vannak feltételek

Hszi Csin-ping kínai elnök az APEC-csúcstalálkozó idején találkozott Biden amerikai elnökkel. A kínai fél jelezte, hogy kész együttműködni a Trump-adminisztrációval, de figyelembe kell venni az elmúlt évek tapasztalatait. Először is fontos a helyes stratégiai felfogás. Másodsor, fontos, hogy a szavakat cselekvésekkel illesszük össze. Harmadszor, fontos, hogy egyenlőként kezeljük egymást. Negyedszer, fontos, hogy ne kérdőjelezzük meg a vörös vonalakat és a legfontosabb elveket. Ötödször, fontos, hogy több párbeszédet és együttműködést folytassunk. Hatodszor, fontos reagálni az emberek elvárásaira. Hetedszer, fontos előrelépni a nagy országok felelősségének vállalása érdekében” – jelentette ki Hszi elnök.

Lengyel-USA-szövetség: a háborús műsor megy tovább!

A lengyelországi Redzikowo településen hivatalosan megnyitották az amerikai hadsereg rakétaelhárító támaszpontját. A lengyel kormány Lengyelországot tekinti az USA legfőbb európai szövetségesének. Mindent megtesznek Amerikáért. Trump ide vagy oda, ez a támaszpont marad.

Nem nyugszanak a lengyelek

Biden belegázolt a lengyel elit lelkébe, amikor európai búcsúlátogatásán csak a német, francia és brit vezetőkkel találkozott. A lengyeleket nem hívták meg. Sikorski lengyel külügyminiszter most azon fáradozik, hogy német-francia-lengyel hármas együttműködésbe, a weimari formátumba bevonják az ukránokat is. A lengyel tőke és politikusai nem nyugszanak. Európa sorsát akarják eldönteni.

Blinken megy, de Rutte marad – nincs vége a háborúnak

Blinken amerikai külügyminiszter és Rutte NATO-főtisztviselő nagyon szeretné folytatni az ukrán háborút. Az orosz győzelem rémálom számukra. Szeretnék bevonni az ázsiai államokat, mondván, hogy Oroszország, a KNDK és Kína őket is fenyegeti. A Blinken-adminisztráció megy, de Rutte marad. Nincs vége a háborúnak.

Tankokat kórházak és lakások helyett

Egy békeszerető ország talpig katonának öltözött honvédelmi minisztere szerint a „magyar katona elkötelezetten végzi feladatát.” Szalay-Bobrovniczky elmondta: pénz jövőre is lesz a fegyverkezésre. Hát, igen: tankokat veszünk, fegyverkezünk, de nem jut elég a kórházakra. A fiatalnak is munkáshitelt ad a kormány bérlakások helyett.

A tudományt nem szabad összekeverni a politikával

Orbán Balázs, a miniszterelnök politikai igazgatója nem csak politikus, hanem tudós ember is. Az Eötvös Loránd Tudományegyetemen (ELTE) kérelmezte – törvényesen és szabályosan – doktori vizsgájának elindítását. Polyák Gábor, az ELTE Média és Kommunikáció Tanszékének docense, a Művészetelméleti és Média-kutatási Intézet igazgatója tiltakozott ez ellen, kikérte magának, hogy Orbán Balázs az intézményben szerez PhD-fokozatot, miközben szerinte „a kormány mindennap beletörli a mocskos talpát” az egyetembe. Az ELTE vezetése végül elismerte, hogy a tudományt nem lehet összekeverni a politikával. De ezzel liberálisok háborúja a kormány ellen még nem ért véget.

Szakszervezetek a munkáshitel mellett

A szakszervezeti konföderációk közül a Liga Szakszervezetek és a Munkástanácsok Országos Szövetsége üdvözölte a munkáshitel bevezetését. A munkáshitelt a Nemzetgazdasági Minisztérium (NGM) közleménye szerint januártól igényelhetik a 17 és 25 év közötti fiatal munkavállalók. A program 10 éves futamidő mellett 4 millió forint kamatmentes hitelt biztosít, összesen csaknem 500 milliárd forinttal támogathatja a pályakezdőket.

December 24 legyen munkaszüneti nap!

A Nemzeti Választási Bizottság a szerdai ülésén hitelesítette azt a népszavazási kezdeményezést, amely december 24. munkaszüneti nappá nyilvánításáról szól. A testülethez a Kereskedelmi Alkalmazottak Szakszervezete nyújtotta be a kezdeményezést hitelesítésre. December 24 legyen szabad nap! Jó ötlet! De mielőtt drága népszavazásba hajszolják bele az országot, a kormány nyilvánítsa munkaszüneti nappá!

A sztrájkjog totális korlátozására készül a kormány?

„A sztrájkjog totális korlátozására, akár annak gyakorlati ellehetetlenítésére készül a kormány. Egy törvénytervezet szerint ugyanis a közösségi közlekedésben működő szolgáltatóknak évente sztrájkmenetrend tervezetet kell készíteniük és azt a szolgáltatás megrendelőjének jóvá kell hagynia. Mivel a javaslat aránytalan mértékben korlátozná a munkavállalók jogait, a Vasutasok Szakszervezete kérte a tervezet előterjesztőjét, Lázár János építési és közlekedési minisztert, hogy vonja vissza a sztrájkjog totális uralmára irányuló javaslatot.” (<https://www.vsz.hu/>)

Thürmer: bennünket az ország sorsa foglalkoztat, nem Magyar Péter habrancskodása

A Mandiner közölte Thürmer Gyula véleményét Magyar Péter kijelentéséről: „A Munkáspárt elnökét is megkérdeztük, aki úgy fogalmazott, pártját sokkal jobban foglalkoztatja, hogy Ukrajnában véget ér-e a háború vagy tovább folytatódik, ők inkább azzal foglalkoznak, hogy kialakul-e egy új világrend vagy sem. Azt gondolom, hogy a magyar politikának is és természetesen az érintett ellenzéki úrnak is ezzel kellene foglalkozni” – tette hozzá, majd hozzátette, elfogadhatatlannak tartja nem csak Magyar Pétertől, de bárki részéről az olyasfajta megnyilvánulásokat, amelyeket szimpatizánsaira tett. (<https://mandiner.hu/>)

Munkáspárt: Függetlenség, nemzet, nép!

A Munkáspárt Baranya megyei aktivistái kitelepülést tartottak Mohács főterén a békéért „Függetlenség, nemzet, nép” jelmonddal.

Kadarkút: a Munkáspárt támogatja a város fejlődését

Gulyás József, a Munkáspárt Somogy Vármegyei vezetője felkereste Kadarkút polgármesterét, Karsai Józsefet. A 2300 lakosú város helyi vezetői és a Munkáspárt között mindig jó együttműködés volt. A Munkáspárt helyi szervezete támogatja a város fejlesztését.

Búcsúznak

Életének 69. évében tragikus hirtelenséggel elhunyt Horvath József elvtárs, a Munkáspárt alapító tagja, a Baranya megyei Pártszervezet korábbi elnöke.

Még a KISZ-ben csatlakozott a munkásmozgalomhoz, előbb a mohácsi, bútorgyári szervezet vezetőjeként, majd városi titkárként dolgozott. 1980-ban lett az MSZMP tagja. Belépett a Munkásőrségbe, ahol egészen a testület megszűnéséig parancsnoki beosztást viselt. Az MSZMP 1989. októberi kongresszusán egyike volt azoknak, akik nemet mondtak a kádári MSZMP feloszlására. Érezte, tudta, hogy az MSZMP szétverése egyenesen vezet a kapitalizmushoz. Tudta, hol a helye, csatlakozott az újjászerveződő MSZMP-hez, a mai Munkáspárthoz. Négy alkalommal volt országgyűlési képviselőjelölt a Párt képviseletében, 2012-től 2018-ig a Baranya megyei elnöki tisztséget is viselte. A Munkáspárt nagy sorsfordulóin mindig következetesen védelmezte a párt marxista-leninista irányvonalát, baloldali, nemzeti, ellenzéki politikáját. Harcos kommunistát veszített el a Munkáspárt, emlékét tisztelettel megőrizzük.

Baloldali, zöld és haladó erők 8. Európai Fóruma Avagy mitől baloldal a baloldal?

A magyar EU-elnökség apropóján november 8-10 között Budapesten rendezett Európai Fórumot az Európai Baloldali Párt (EBP).

Saját megfogalmazásuk szerint az EBP „40 olyan nemzeti párt közössége, amelyek változásért szállnak síkra.” Tagnak valójában csak 24 párt számít, a többiek „megfigyelők” vagy „partnerek”.

A kép meglehetősen vegyes. Ott van például a Spanyol Kommunista Párt, amely azt hirdeti, hogy „demokratikusan részt vesz a társadalom forradalmi átalakításában.” Amennyiben a „forradalmi átalakítás” a kapitalizmus megdöntését jelenti, úgy nehéz elképzelni, hogy tőke megértően nézi majd a „demokratikus részvételt”.

A EBP-ben megfér a kommunistának nem nevezhető görög Sziriza is, amely speciel pont azért jött létre, hogy a Görög Kommunista Párt még véletlenül se győzhessen a választásokon.

Valaha a Magyar Munkáspárt is tagja volt a EBP-nek, sőt az alapítók között volt, abból kiindulva, hogy mindent meg kell próbálni a tőkeellenes erők együttműködése érdekében. Aztán gyorsan kiderült, hogy az EBP-ben nem illik szidni az EU-t, a NATO-t. Furcsa volt az is, hogy 2007-2008-ban, amikor az MSZP-kormányzása idején a Munkáspárt egész vezetését bíróság elé állították, Moszkvától Londonig számos magyar nagykövetség előtt tiltakoztak a kommunista pártok, az EBP vezetésének még egy biztató szóra sem volt politikai ereje. A Munkáspárt nem sokkal később kilépett ebből a szervezetből.

Egy másik megfogalmazás szerint az EBP „egyesíti az európai kontinens alternatív és progresszív baloldalának demokratikus pártjait.” A hangzatos és divatos szavak egy gondosan titkolt igazságot rejtenek el: ezek a pártok már régen kidobták Marx és Engels Kommunista Kiáltványát, és valójában nem akarják megdönteni a kapitalizmust. Anélkül pedig nincs szocializmus.

A fórum közös nyilatkozata is ezt tükrözi. Elismerik, hogy „gazdasági, társadalmi és erkölcsi válság van”, de a megoldást nem a szocializmusban látják. Ez a szó egyszer sem fordul elő. Ehelyett: „csak a társadalmi igazságosságon, ökológiai fenntarthatóságon, az osztáson és a békén alapuló stratégia” jelenthet megoldást, amelyet a „haladó mozgalmak” vezetnek.

A nyilatkozat szerint az EP-választásokon a „szélső-jobboldal” tört előre, neofasiszta ideológiák uralkodnak el, faji megkülönböztetés, LMBTQ-fóbia, migráns gyűlölet. A nyilatkozat bírálja Ursula von der Leyent, mert állítólag „korlátozni” akarja a migrációt.

talán nem foglalkozik Kelet-Európa, köztük Magyarország gondjaival sem. A nemzeti szuverenitás nem szerepel a szerzők szótárában, a nemzet szó is csak az Egyesült Nemzetek Szervezetének említésekor kerül elő.

A EBP számára nem létezik a szocialista Kína és a többi szocialista ország sem. És nincs említés sem azokról a kommunista pártokról, amelyek küzdenek a tőke ellen, a szocializmusért.

A budapesti tanácskozásnak két magyar házigazdája volt, a Szanyi Tibor vezette Igen Szolidaritás Magyarországért Mozgalom és a Vajnai Attila vezette Magyarországi Munkáspárt 2006 – Európai Baloldal. Nyilatkozatuk szerint a budapesti fórum azt bizonyította, hogy „Európában és benne Magyarországon politikai szervezeti értelemben is működik baloldali mozgalom.”

A magyar házigazdák készültek a fórumra, és 2024 október 26-án megfogalmaztak egy kiáltványt is „a kapitalizmus vesztesei érdekében.” Kijelentik: „nem véletlen az általános nosztalgia a korábbi rendszer létbiztonsága iránt. Visszafordulni azonban nem lehet.”

De ki beszél itt visszafordulásról? A kapitalizmus megdöntése, a szocializmus megteremtése nem visszafordulás, hanem előrelépés. A magyar szocializmus négy évtizede nem kidobandó, elfelejtendő maradvány, hanem jogos hivatkozási alap. Bizonyíték arra, hogy mi mindent meg lehet csinálni, ha a hatalom a nép kezében van.

A kiáltvány szerzői szerint más megoldás kell: „Józan, a rendszerváltoztatás kárvallottjainak a társadalom egészének érdekeivel összhangba hozó politikát kell folytatni!”

Van ezzel egy kis gond. Olyan nincs, hogy a „társadalom egésze”. Van, aki nyertese a kapitalizmusnak, van, aki vesztese. Ha marad a kapitalizmus, nem lehet olyan politikát folytatni, amely a tőkésnek is jó, meg a dolgozónak is.

A tőke adhat kedvezményeket a dolgozóknak, de ehhez két feltétel szükséges. Az egyik, hogy a tőkés elit döbber rá, hogy jobb megelőzni a társadalmi konfliktusokat, az osztályharc radikális formáinak megjelenését, és adni kell a népnek. Ez az orbáni politikai lényege.

A másik út az, amikor a dolgozó tömegek osztályharcra kényszerítik engedményekre a tőkést. Ez ma csak kis mértékben van jelen, de a helyzet romlásával potenciálisan felerősödhet.

Az EU tőkés jellegéről, a német és a francia tőke uralmáról egy szó sem esik, és egyál-

A képzelt jövő leírása tükrözi a szerzők eszmei zűrzavarát. „A jelen kapitalista viszonyai között is a kapitalizmus-kritikus, azaz a tőkés rendszer meghaladását elősegítő elméletre alapozva kell megindítani az önszerveződést, az országos és a lehetőség szerinti nemzetközi koordinációt, amelynek kezdeti célja az önvédelem a tőkés elnyomás ellen.”

Majd folytatják: „Hosszabb időtávon, amikor majd a belső és külső feltételek megérnek, az állami és közösségi tulajdonra, a hazai kis- és középvállalkozásokra épülő gazdaságpolitikára van szükség.”

A még hosszú ideig fennmaradó, piaci koordinációt alkalmazó, vegyes tulajdoni rendszerben fokozni kell a köztulajdon szerepét. Helyre kell állítani a kollektív dolgozói tulajdon alkotmányos védelmét!”

A fórumon szót kapott Mesterházy Attila, az MSZP egykori elnöke, a Szocialisták és Demokraták párt alapítója. Ott volt Hanti Vilmos, a MEASZ elnöke, Andor László, az MSZP-kormány idején az Európai Bizottság magyar biztosja, és Hegyi Gyula MSZP-s politikus. Felült a sorokban Schiffer András ügyvéd is.

A Spanyol KP főtitkára egy pekingi konferencián jelezte, hogy meghívják a Munkáspártot is a budapesti fórumra, végül is Budapesten lesz, és senki sem vitathatja a Munkáspárt baloldali jellegét. Végül is nem jött meg a meghívó...

A magyar szervezők így jellemezték a magyar résztvevők megnyilvánulásait: „Beszédek közös metszete az Európában, illetve az USA-ban kialakult új helyzetekhez kötődött, amelyek lényege, hogy világosan és egyértelműen a múltba utalják az eddigi identitáspolitikát, illetve ebből adódóan a marginális csoportok bázisán való életszerűtlen akciózásokat. Elismerve minden kisebbségi csoport létérdekeit, a baloldali politizálás súlypontjait mégis a bérekre, a társadalmi szolgáltatásokra, valamint a környezeti szolidaritás terepeire helyezik, ezzel is példát mutatva a hazai ellenzék más pártjainak.”

Ha jól értjük az „identitáspolitikás múltba utalás” azt jelenti, hogy nem beszélünk a munkásságról, marxizmusról, osztályharcról meg hasonlóról. Az „életszerűtlen akciózás” vélhetően azt jelenti, hogy nem kell a Dunai Vasmű dolgozóit utcai akciókkal támogatni, nem kell a békéért utcai kitelepülésekkel és gyűlésekkel harcolni. Elég foglalkozni a bérekkel, de közben felejtsük el, hogy a bér nem a tőkés ajándéka, hanem mindig a tőkés és a dolgozó közötti harc eredménye.

Az Európai Baloldal budapesti akciójáról nem is kelene szót ejteni, ha a tőkés rendszer nem lenne olyan válságos állapotban, mint amilyenben ma van.

A válság azt jelenti, hogy a tőke össztársadalmi profitja csökken. A tőkés társadalmakon belül nő a tőke

és a munka, a tőkés és a dolgozó osztályok közötti küzdelem.

A tőkésosztály különböző csoportjai között élet-halál harc folyik a túlélésért. A polgári demokrácia létező intézményei nem tudják a hagyományos módon kezelni a belső feszültségeket.

Kiéleződtek a tőkés országok egymás közötti kapcsolatai. A létező integrációs intézmények nem tudják a válságot kezelni.

Ilyen jelenségekkel korábban is találkoztunk, de most van egy új fejlemény. A tőkés társadalmi és politikai modellel szemben két alternatíva is megjelent. Társadalmi téren a kínai sajátosságú szocializmus. Külpolitikai téren az új világrendet hirdető erők, elsősorban a BRICS.

Azok az erők, így a Munkáspárt is, amikor a tőkés rendszerrel szembeni alternatíváról beszéltek, eddig csak a szocialista múlt vívmányait tudták felsorolni. Ezek ma is igazak, de ma már hozzátehetjük a mai szocialista országok, első sorban Kína vívmányait, Hasonlóképpen fontos, hogy az USA által uralt tőkés világrenddel szemben fel tudunk mutatni egy új nemzetközi modellt.

A tőkét ez megrettentette. Ezért erősödnek mindenütt a kommunista pártok elleni támadások, a médiaelszigeteléstől kezdve a választási törvények megváltoztatásán át a pártok betiltásáig.

Ezért folyik a szocialista múlt gyalázása. Ezért hallgatja el a tőkés propaganda, hogy Kínában szocializmus, néphatalom van.

Ezért állít a tőke előtérbe álbaloldali pártokat, amelyek szavakban tőkellenesek, a gyakorlatban igyekeznek lebeszélni a dolgozó tömegeket a tőke elleni harcra. A tőke ezzel is azt akarja megakadályozni, hogy a nép, a dolgozó tömegek vegyék kezükbe a hatalmat.

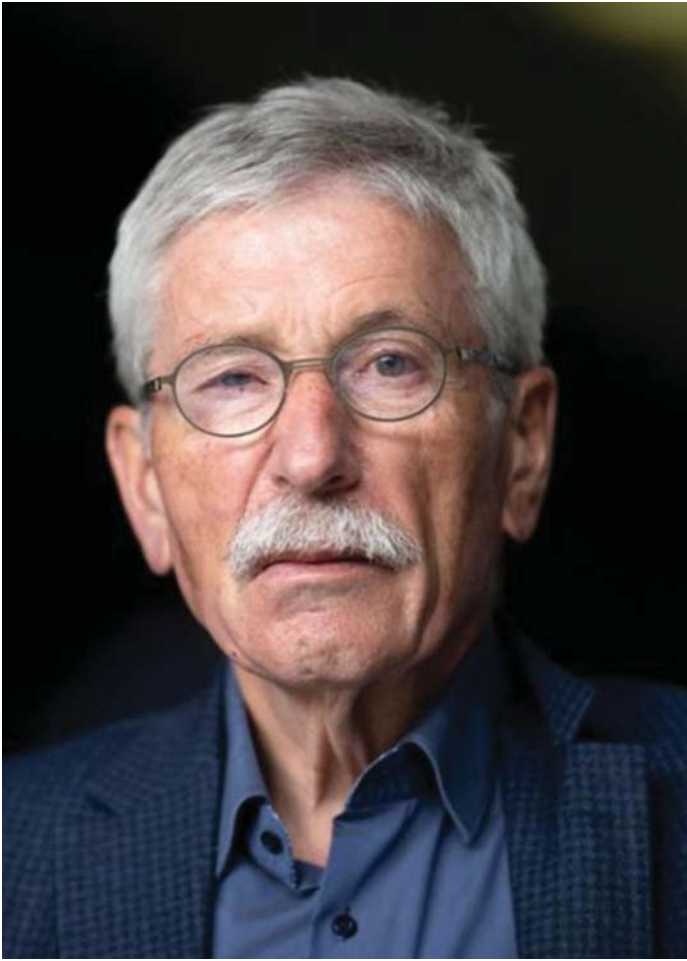
Sajnálatos, hogy Európában vannak magukat kommunistának nevező pártok, amelyek részt vállalnak a tőkés politikai színjátékában.

Magyarországon van baloldal. Ez a Munkáspárt. Az egyetlen olyan párt, amely a szocializmust tekinti céljának. Ettől baloldal a baloldal.

Az európaiak kisebbségben lesznek Európában

Thilo Sarrazin „Németország a lejtőn” című könyvéről

Thilo Sarrazin neve és munkássága nem ismeretlen olvasóinknak. A Szabadság 2024. május 17-i számában mutattuk be „Németország felszámolja önmagát” című könyvét, ami még 2010-ben jelent meg német nyelven, magyarul pedig „kis” késéssel, 2024-ben.

Most azonban legújabb könyvét ismerhetjük meg, amely az idén a német könyvpiac egyik bestsellere. Az augusztusban megjelent könyvet szeptemberben máris utánpótlás követte. Nem véletlenül!

A könyvnek már a címe is sokat sejtető: „Németország a lejtőn.” Tartalma pedig kifejezetten izgalmas, mivel egy nagy nép, a német nép jövőjéről szól. Rengeteg és nagyon friss adattal mutatja be Németország és bizonyos mértékig az Európai Unió kétségbeesett helyzetét.

Sarrazin új könyve azonnal kiverte a biztosítékot a német liberális és szociáldemokrata körökben. A liberális Der Freitag recenziója szerint „Sarrazin könyve olvashatatlan.” A szerző maga pedig „szakmai hatásával több kárt okozott, mint a német politikusok többsége 1945 óta.”

Nos, mi nem hallgattunk a Der Freitag tanácsára, elolvastuk, és tanulságosnak tar-

tottuk. Sok minden megállapításával nem lehet nem egyetérteni, noha, természetesen Thilo Sarrazin polgári, tőkés író, és a tőke ellenes megoldások, a szocializmus felé vezető utak elképzelhetetlenek számára.

„Németország jövőjét illetően nem vagyok derűlátó... Az állam, a társadalom és a gazdaság már régóta kedvezőtlen irányba haladnak. A társadalom közös egyetértésén nyugvó ellenintézkedésekre már nincs idő. Talán az emberek egyénileg tudnak valamit tenni” – mondja a szerző.

Thilo Sarrazin a problémák gyökerét az elmúlt évtizedek demográfiai változásaiban keresi. Az európai társadalmakat, így Németországot is, sújtja a demográfiai válság – mondja. Miközben a világ lakossága 2,5 milliárdról 8 milliárdra nőtt 1950 és 2024 között, a németek aránya a világ lakosságában 2,8 százalékról 1,4 százalékra csökkent.

A születések csökkenését nem sikerült megállítani, Németországban a nők 20 százaléka gyermektelen. Sarrazin elismerően szól a magyar kormány családbarát intézkedéseiről, melyek perspektivikus sikere még kérdéses, de legalább történik valami.

Ugyancsak aggasztó jelenség a társadalom előregedése. 2022-ben a német lakosság 14,3 százaléka volt 15 évesnél fiatalabb, 21,4 százaléka viszont idősebb volt, mint 65 év. Afrika számos területén a lakosság 40 százaléka 15 évesnél fiatalabb, és az idősek aránya csak 4 százalék.

A szerző határozottan elítéli a Merkel-kormányt azért, hogy 2015 után korlátlanul engedélyezték a migránsok beáramlását. Véleménye szerint a migrációt semmilyen természetes igény nem tette szükségessé, tisztán politikai döntés volt.

A következmények pedig nyilvánvalóak. 2022-re a migránsok száma 5,2 millióra ugrott. Ezen belül külön problémát jelent az 1 millió ukrán menekült.

A szerző megállapítja: hamis volt az a feltételezés, hogy végbe megy a migránsok integrálódása. A migránsok eltartása egyre több pénzbe kerül. 2021-ben 400 ezer migráns 6,2 milliárd euró támogatásban részesült.

A migráció fenntartása mély társadalmi változásokat idéz elő, és aláássa a demokratikus intézmények stabilitását – mondja a szerző, és hozzáteszi: *„Németország a demográfiai változások miatt nem lesz képes fenntartani az eddigi csúcsteljesítményt az életszínvonal és a tudományos kutatások terén.”*

A szerző kitekint Európára egészére is. „Elképzeltető, hogy az európaiak néhány generáció múlva kisebbségbe kerülnek a saját földrészükön. A többséget a közel-keleti és afrikai migránsháttérű lakosság fogja alkotni.” A folyamat fokozatos lesz. A német iskolákban nagyon rövid időn belül kisebbségbe kerülnek a német anyanyelvű gyerekek.

A migránsprobléma sikertelen kezelése, a „német politika strukturális tehetetlensége” növeli a bizalmatlanságot a kormánnyal és a politikai intézményekkel szemben. E probléma súlyosságát a szerző egy történelmi analógiával támasztja alá:

„Ha egy lakosság összetétele a születések csökkenése és a bevándorlás miatt megváltozik, és ez bizonyos kulturális változásokat idéz elő, úgy a társadalom egésze és az általa megjelenített állam veszélybe kerülhet. A görög-római kultúrkör jelentette a Római Birodalom kulturális pillérét. A kereszténység átvétele és államvallássá tétele néhány évtized alatt szétrombolta ezeket a pilléreket. A germán törzsek támadása már csak rásegített Róma szétzúzására.”

Az elmúlt évtizedekben drámaian csökken az oktatás színvonala. Az első osztályos gyerektől elvárható néhány dolog, mondja a szerző. Képes legyen felöltözni, befűzni a cipőjét; tudjon németül és rendelkezzen a korának megfelelő szókinccsel; képes legyen egy tolat a kezében tartani, ollót használni, és legalább 20-30 percig figyelni. A berlini óvodások többsége nem képes erre – mondja az író.

A demográfiai katasztrófa magával rántja a jóléti államot is. A nyugdíjak növelésére és a szociális támogatások emelésére egyszerűen nincs pénz. 2022-ben Németország 82,7 millió lakosából 21,3 millió nyugdíjas volt. Az egy főre jutó átlag nyugdíj 988 euró volt, a levonások után maradt 885 euró. Hosszú távon prognosztizálható, hogy a nyugdíjak nem nőni, hanem csökkenni fognak. Nem marad más, mint tovább emelni a nyugdíjkorhatárt.

Hasonló gondok vannak a szociálpolitika egyéb területein is. A minimálbér fontos vívmány, de a jelenlegi 1780 euró minimálbér növelése súlyos probléma.

Ugyancsak számos kérdést vet fel a nagycsaládosok támogatása, különösen, hogy sok gyermekkel főleg a migránsháttérű családok rendelkeznek. Jelenleg egy négy gyermekes család 2953 eurót kap családi pótlék-ként, további 1500 eurót fűtésre, és az egészségügyi ellátásukat is az állam fizeti. Így a német állam havi 5 ezer eurót ad anélkül, hogy ezért bármit kelljen az állampolgárnak tennie.

Sarrazin nagyon komolyan felveti a politikai elit felelősségét. „A politikusok átlagos képzettségi szintje drámai módon csökken. Az aktív politikusoknál a

történelmi ismeretek ritkaság számba mennek. A választott testületek tagjai között nő azok száma, akik nem rendelkeznek befejezett egyetemi végzettséggel. Az egyetemi diplomával rendelkezők között elsősorban az úgynevezett lágy diszciplínák dominálnak, azaz a politikai tudományok. Mérnököt, természettudóst, matematikust nagytítóval se lehet közöttük találni.”

2024-ben a német politikai rendszert összeomlás fenyegeti. A hagyományos pártok mellett olyan kihívók jelentek meg, mint az Alternatíva Németországért (AfD) és „Sahra Wagenknecht Szövetség – az értelemért és az igazságosságért” (BSW).

Mi lesz veled, Európa, ha Németország nem áll meg a lejtőn? Ez a kérdés foglalkoztatja a szerzőt is. Sarrazin nem veti el az Európai Uniót, az európai integrációt. A problémákat abban látja, hogy az EU vezetői fordítva ültek a lóra:

„Ami az európai egyesítési politikát illeti, két stratégiai kérdésben is fordítva ülünk a lovon. A közös valutát, az eurót úgy hozták létre, hogy még nincs közös pénzügyi politika. A schengeni rendszert úgy vezették be, hogy nem történtek integrált hatékony intézkedések a külső határok védelmére, és nincs közös bevándorlási, tartózkodási és menekültügyi politika.”

A szuverenisták és a globalisták, azaz a nemzeti állam és az európai egyesült államok híveinek vitájában nem foglal állást. De kimond egy fontos dolgot: „Az európai integráció egy nyitott folyamat, ha nincs világos és általánosan elfogadott célunk.”

Sarrazin három dolgot vár az európai integrációtól. Egy, biztosítson egységes gazdasági teret, ahol az emberek és az áruk szabadon mozoghatnak, és a közös szabályok biztosítják a versenyt és a környezet megóvását.

Kettő, teremtsen közös, hatékony biztonsági és védelmi rendszert, akár az USA nélkül is.

Három, teremtsen meg a határok hatékony védelmét egy robusztus politikával, amely elejét veszi a nem kívánatos migrációnak.

Sarrazin szerint a három feladatot akár a nemzetállamok szövetsége, akár egy egységes európai állam is meg tudja oldani.

A válságok megoldása azzal kezdődik, hogy elismerjük-e a válság tényét. Nagyon sokan nem ismerik el a válságot, csak a rendszer működési zavarairól beszélnek. Thilo Sarrazin nemcsak elismeri a tökéletes rendszer válságát, hanem tényekkel alá is támasztja. Ez a könyvének fontos értéke.

A válságok megoldásának következő lépése a megoldási alternatívák feltárása. Ma sokan bírálják a tőkés rendszer működését, de a megoldást a rendszeren belül keresik. Más szóval, a rendszerrel nincs baj, reformokra, korszerűsítésre, bátorságra van szükség, és minden rendbe jön.

A könyv szerzője elképzelhetőnek tartja a rendszer belső átalakítását, és a könyvet is azért írta, hogy rádöbrentse az elitet ennek szükségességére.

Sarrazin megáll a jelenlegi rendszer javításánál. Radikálisan meg kell változtatni a bevándorlási politikát, ami „számomra Európa, az Európai Unió és Németország jövőjének kulcskérdése”.

Ha tovább folytatódik a jelenlegi migrációs politika, az aláássa az „európai eszme presztízsét” – mondja a szerző. És nem marad el Ukrajna sem: „Ez a presztízsvesztés aláássa annak sürgető szükségességét, hogy a nemzetközi jogot semmibe vevő orosz agresszióval szembe támogassuk Ukrajna védelmi küzdelmét.”

Sarrazin a jelenlegi időszak egyik döntő kérdésében is egyértelműen oroszellenes. „A stabil béke biztosítása, sajnos, ma sem lehetséges másként, mint a hidegháború idején, azaz a NATO védelmi erejének és akaratának erősnek és hihetőnek kell lennie ahhoz, hogy az agresszív Oroszország, mely a cári birodalmat sírja vissza, megértse: Európában nincs esélye semmilyen expanzióra.”

A válságok kezelését illetően van azonban egy lehetséges harmadik lépés is. Egy ponton be kell látni, hogy a rendszer nem működik, nem javítható, új és más elven működő rendszerre van szükség.

Sarrazin természetesen nem teszi meg ezt a lépést. Ugyanakkor közvetve elismeri, hogy léteznek más rendszerek, amelyek sikeresebben oldanak meg problémákat.

„Úgy tűnik, hogy a tekintélyuralmi, sőt nyíltan diktatórikus alapon irányított társadalmak, mint Kínában a posztkommunista diktatúra, Iránban a vallási diktatúra, vagy Oroszországban a neofasiszta diktatúra, nem feltétlenül omlanak össze. Képesek a gazdasági problémákat kezelni, a szociális feszültségeket ellenőrzés alatt tartani, így akár a végtelenségig fennmaradhatnak.”

Az egyes országok minősítésével természetesen nem értünk egyet, de fontos, hogy a szerző elismeri más rendszerek létét. Mi tudjuk, hogy Kínában nem „posztkommunista” diktatúra van, hanem a kínai sajátosságú szocializmus, amely kétségkívül jobban old meg olyan kérdéseket, mint a covid vagy a tömeges szegénység.

Oroszországot is kár „neofasisztának” nevezni, mert nem az. Az ukrán rendszer viszont annál inkább nacionalista-fasiszta.

Iránt sem lehet ilyen egyszerűen jellemezni.

A szerző kifakadása persze érthető. Kína, Oroszország, Irán és néhány más ország a nemzetközi kapcsolatok új szervezését mutatják fel, egy új világrendet.

Pofátlan kísérlet a sztrájkjog korlátozására

Az Orbán-kormány szociális ígéretei már a csapból is folynak. Mást se hallunk, mint munkáshitel, adókedvezmények, 13. havi nyugdíj, 400 ezer forintos minimálbér.

A miniszterelnök szerint „fantasztikus, nagyszerű” dolgokat ígért 2025-re. A kormány arra agitál, hogy a nemzeti konzultáció keretében a nép bölintson rá az ígérethalmazra.

Nem vesszük észre, hogy a sok ígérettel a kormány kábítja az embereket. Semmi garancia nincs arra, hogy valóban lesz béke, arra meg főleg nem, hogy az EU-s pénzek megindulnak.

Ha nem jönnek be a dolgok, hoppon maradunk. Pontosan szólva, hoppon maradunk mi, a dolgozó emberek. Nem kétséges, hogy mindig mi húzzuk a rövidebbet.

A dolgozók az elmúlt években csendben voltak. Eltűrték, hogy az üzemanyag ára 600 forint fölé ment. Nem tüntettek az ellen, hogy az élelmiszer, a gyógyszer lassan megfizethetetlen. A kormány mindig oda lökött valamit, befogta a szánkat. A külföldi beruházóknak pedig elmondhatta, hogy Magyarország az osztálybéke szigete, itt se sztrájk, se tüntetés.

Igen, ám, de mi lesz holnap? A kormányban nem buta emberek ülnek. Tudják, hogy a néppel nem lehet a végtelenségig szórakozni. A nép se hülye, megérti, hogy azt, amit adnak neki, azt el is veszik. Tehát osztálybéke agyó, jönnek a tüntetések, a sztrájkok!

A sztrájk a szervezett dolgozók fegyvere a tőkével szemben. Ha sztrájk van, nincs termelés, nincs profit. Ha a dolgozó kitart, ha harcol, képes a tőkést engedményekre kényszeríteni.

A kormány fél a sztrájktól. Az ellenzéki tüntetéseket tudták és tudják kezelni. De az ellenzéki tüntetés nem a nép, nem a dolgozók sokasága. Ha a nép megy az utcára, ha a dolgozók sztrájkja előnti az országot, már nem lesz mivel meggyőzni a külföldi beruházókat.

Az Orbán-kormány ki akarja csavarni a fegyvert a dolgozók kezéből. Ha már nem tudja szociális kedvezményekkel lehűteni az elégedetlenséget, jön a furkósbót, a sztrájkjog korlátozása, a legocsányabb tőkés diktatúra.

Lázár János, építési és közlekedési miniszter 2024. október 29-én törvényjavaslatot nyújtott be „Egyes közlekedési tárgyú törvények módosításáról.” E szerint a közlekedési vállalatnak éves „sztrájk-menetrendtervezetet” kell készíteniük, és azt jóvá hagyatni a megrendelővel. Ez azt jelenti, hogy a BKV dolgozói nem sztrájkolhatnak, ha a BKV és a főváros, mint megrendelő nem hagyja jóvá.

És még egy: sztrájkolni csak akkor lehet, ha biztosítják az „elégséges szolgáltatást”, ami a közszolgáltatások mennyisé-

gének 66 százaléka. Ha Budapesten a buszok és villamosok 66 százaléka kimegy az utcára, akkor értelmetlen a sztrájk.

A kormány cinizmusa nem ismer határokat. A tervezet szerint a kormány így „kellő egyensúlyt kíván teremteni a közszolgáltatás és a sztrájkjog gyakorlása között”. Ez a tőkés régi fegyvere. Az átlagembert akarják a közlekedési dolgozók, a sztrájkolók ellen hangolni.

A Vasutasok Szakszervezete november 11-én lépett. Levelet írtak a miniszternek, kérve a tervezet visszavonását. A kormány megsejthette, hogy a törvény módosítása olyan durván belegázol a dolgozók jogaiba, olyan arcátlanul lábbal tiporja magát az Alaptörvényt is, hogy a trükk most nem fog szárazon elmenni. November 5-én a minisztérium kérte a „törvény vitájának elnapolását.”

Nagyon ne örüljünk! Az elnapolás nem azt jelenti, hogy lemondtak róla. Annyit jelent, hogy kívárnak vele. Bízunk abban, hogy a jövő évi első megemelt fizetések és a többi ígért eltereli az emberek figyelmét.

Nem szabad engedni! Nem szabad tűrni! Harmincöt éve tűrjük, hogy a tőkés kormányok elveszik a jogainkat. A munkahelyeken nem lehet elmondani a véleményünket, mert az politizálásnak minősül. A médiában csak azt hallani, amit a média tulajdonosa megenged. A kapitalizmust nem lehet bírálni.

A szakszervezeteket feldarabolták, a dolgozókat egymásnak ugrasztották. Megosztották a népet, és most uralkodnak felette.

Ne tűrjünk többet, ne engedjünk többet! Álljunk ki a szakszervezetek mellett, biztassuk a küzdelmüket!

A dolgozó emberek ma még nem mennek az utcára. Menjünk mi! Mi, a Munkáspárt vigyük ki a dolgozók hangját az utcára, a médiába!

Mutassuk meg, hogy a tőkés uralma ellen csak egy gyógyszer van, a szocializmus! Ne a tőke, a pénz legyen a döntő! Az döntsön, ami nekünk, dolgozó embereknek, a népnek jó!

Elég volt! Harcra fel!

Új akciókra készül a Munkáspárt

A Munkáspárt Országos Elnöksége Thürmer Gyula elnök vezetésével hetente ülésezik, általában hétfőnként. Az elnök mellett az OE tagjai a párt alelnökei, Karacs Magdi és Bencsik Mihály, továbbá, Balanyi István, Barabás György, Benyovszky Gábor, Botta Melinda, Frankfurter Zsuzsanna, Gál Péter, Hajdu József, Kós Zoltán, Kovács István, Nagy Attila, Szabó Zoltán.

Az ülés állandó meghívottja Kerecsi László, a Felügyelő Bizottság elnöke, budapesti elnök, illetve három fiatal aktivistánk, Lisztes Vince, Sallay Márton, Urbán György.

A többség személyesen vesz részt az üléseken, de van lehetőség az interneten keresztül online formában csatlakozni.

Havonta egy alkalommal szombaton van az ülés. A szombati ülés népszerű. Az OE vidéki tagjai is fel tudnak jönni, nem kell sietni, van mód alapos vitákra. Így volt ez a múlt szombaton is. Az OE megvitatta az elmúlt időszak nemzetközi és hazai fejleményeit, véleményt cseréltek a jövő év feladatairól.

A béke melletti kiállásunk helyes, állapította meg az OE, de szükség van új akciókra, új témákra, amelyekkel kimehetünk az utcára. A jövő év már ilyen új akciókkal fog indulni.

